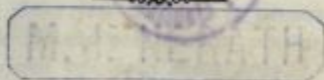

Na sveti večer o polnoči.

Epična pesem v treh spevih.

Zložil

GR. KRKEH.

V Celovcu 1863.

Natisnil Janez Leon.

Va svetli večer o polnoči

Epilona pesem v treh zvezkih

24. 245 II Bg

Sered je prazno, srečno ni,
Nazaj si up in strah želi.
Prežerna.

030017963

V Ljubljani 1943

Narodna knjižnica Slovenije

V v o d.

*M*ogočno, strunice! se oglasite,
*P*rijazne Vile! ganite sercé;
*N*ekdanje čase v pesmi obudite,
*K*i v večno utonili so morjé;
*P*o zemlji krasni mili rod vodite,
*N*a katero vse ga vežejo željé:
*S*pričujte, da ljubezen ne ugasne,
*D*a je ne zamoré težave časne.

*P*okažite veselo kraje mile,
*K*i Sava jim presvitli je prepas;
*K*jer Savska peč, spomin prestane sile,
*P*rijetni razodeva svetu kras;
*O*j tje, čitatelji! slovenske Vile
*S*prevojjale domače bodo vas:
*K*jer, Vilko! tvoje je domovje stalo,
*K*i svetu grozovitost je kazalo.

Prijazne kočice ne pozabite,
Ki v gledalo ob bregu je okó;
Na Jankota veselo opómnite,
Ki nekđaj tu na Savi je serčnó
Moči, valove grozne, silovite
Krotil v nevihti z vajeno rokó.
Popevajte sercé nedolžno, blago,
Ivanovo slavite Minko drago.

Slavite njeno angeljsko lepoto,
In serca čistega nebeški kras;
Povejte, da veselih dni sladkoto
Prezgodaj zamori ubežni čas.
Spremite v pesmi v tiho jo samoto,
Kjer žalost razodeval je vsak glas.
Ljubezen se cveteča naj odgerne,
Ki je ne zamoré pošasti černe.

Ljubezen čista je netilo bila,
Ki združevala ju je zmir;
Vesela nade zgodaj je budila,
Dajala nepopisljiv serčni mir.
Ljubezni čiste združena čutila
So bile prave sreče prvi vir;
Sercé je močno za sercé gorelo,
Na svetu sreče druge ni želelo.

V nesreči so občutki ju budili,
Ki zgodaj jih rodile so želje;
Spomini so ju srečne spet storili,
Saj oni vedno pravi mir dadé.
Ljubezen zadnji zdihljeji so bili,
Do smerti bilo zvesto sercu je sercé:
Zato naj vaji strunica popeva,
Zvestobo vajino naj razodeva.

Naj venec mali prosto vama zvije
 In na gomilo davno položi,
 Da dela že pozabljena odkrije,
 Da prejšnji čas v spominu oživi.
 Ljubezen čista mračno naj posije,
 Ki v sercu bila je do konca dni.
 Naj ona zvesto svetu vse pokaže,
 Ljubezen prava nikdar nam ne laže.

Zatoraj, strunice! se oglasite,
 Prijazne Vile! ganite sercé;
 Nekdanje čase v pesmi obudite,
 Ki v večno utonili so morjé.
 Po zemlji krasni mili rod vodite,
 Na katero vse ga vežejo željé:
 Spričujte, da ljubezen ne ugasne
 Če jo zatirajo težave časne.

Pervi spev.

Krog in krog miruje že narava,
Glas nobén pokoja ne kali;
V černo noč zavita je dobrava,
Vse po vasi v sladkih sanjah spi.
V revni izbi pa nekdo ne spava,
Saj še revno lučica berli;
Ali s sinkom mati li igrava,
Al pri bratu sestrice budi?

Tu sedi na stolu stara mati,
Glavo podpiraje si z rokó;
Beli so ji zdaj lasje, prej zlati,
Zatemnelo modro je okó.
Na unukinjo pogleda milo,
Strastno jo pritisne na sercé;
Bridko se okó je zasolzilo,
Kaj godi se v persih ji, kdo ve?

Vse zgubila je, kar je imela,
 Toraj mračno ji oko bleđi,
 Hčerko ji edino smert je vzela,
 Ki ji zeta tudi ne pusti.
 Minka sama, deklica prezala,
 Ji tolaži žalostno sercé;
 Ona ji je vedno mir dajala,
 Ona spolnovala vse željé.

Ko tedaj ozré se v prejšnje dneve
 In jo sopet sercé zabolí,
 Ji le Minka vse prežene reve,
 Ona vsako žalost prepodí.
 In nocoj se ji poprejšnje rane
 V sercu vnovič nehoté zbudé;
 Vnovič vidi vse težave znane,
 Ki veselje vsako zamoré.

V mislih zraven nje je dekle zalo,
 Krasna, kakor angel le krilat;
 Snežnobelo je obličje žalo,
 Kakor Vili le ji las je zlat;
 Lepšajo oči jo modrojasne,
 Zaljša jo prelepa udov rast;
 Njen obrazek so nebesa krasne,
 Ki prečudno skrivajo oblast.

Medlo starka ji v obličje gleda,
 Jo poboža, stisne na srcé;
 Trese plaho se devica bleđa,
 V sercu skrivne se reči godé.
 Kar nocoj jo moti, je ljubezen,
 Iskra je, ki se ne spepelí;
 Misli in željá vihar je jezen,
 Ki ga človek težko ukrotí.

Ali Janko zmir jo bode ljubil,
 Kakor ljubi jo prezvesto zdaj;
 Ali bode drugo, lepšo snubil,
 Si izvolil jo za svojo kdaj?
 To nocoj si zvediti obeta,
 Ko prerodil se je sužni svet,
 Ko življenje je dobrota sveta
 Po Mesiju nam podala spet.

Čula je, ko je še dete bila,
 Kaj nocoj se čuda vse godí,
 Dobro vé in ni še pozabila,
 Kaj zvedó dekleta o polnoči.
 Vsaka onega zagleda v vodi,
 Ki ji v zakon rad roko bi dal;
 Ki odmenjen ji je po osodi,
 In kedaj si bode jo izbral.

V sercu reva si osnove snuje,
 Misli ji pokoja ne dadó;
 Skrivna misel v persih ne miruje,
 Toraj ji nemirno je okó.
 Stara mati se v serce ji smili,
 Vendar zdaj več molčati ne sme,
 Govoriti jo serce posili
 Ter izustiti besede té:

„Slišala sem večkrat govoriti,
 Da nocoj se čudeži godé;
 To pač noč posebna mora biti,
 Če je res, kar v obče govoré;
 Še v prihodnost se nocoj zagleda,
 Kdor strahov se nočnih ne boji;
 To storila vsaj je zala Breda,
 Kot ste pravili mi vi sami.“

„K Savi je o polnoči hitela,
 Vperla v njo prelepo je oko,
 Ker je zvediti zmir hrepenela,
 Če ji spolnjena kdaj želja bo.
 Pa dobila ni, kar je želela,
 Sreča bila je na veke preč;
 Ko v jeseni cvetka je venela,
 V letu dni ni Brede bilo več.“

„Kar izustila si, je resnica,
 Ki tajiti se zares ne da,
 Marsiktera si je s tem devica,
 Mir spodila zgodaj iz serca.
 Redko, redko ktera je dobila,
 Kar želela je veliko dni;
 V sercu vendar srečna ni več bila,
 Ker duhov je skušala moči.“

„In čemu razkriti to želeti,
 Kar nam Stvarnik modro je prikril;
 Kdo bi hotel zdaj že vse imeti,
 Kar od njega nekdam bo dobil.
 Toraj več ne misli na te sanje,
 Ki nocoj premotijo ljudi,
 Ne opiraj se predraga na-nje,
 Skerbno, skerbno jim serce zapri.“

„Človek naj Boga nikdar ne skuša,
 In duhov se zmir ogiblje naj;
 Mladi svete starih naj poslušaj,
 Ako srečen hoče biti kdaj. —
 Toraj tudi ti zdaj bogaj mene,
 Ker mi ni neznano, kar želiš,
 Vem, da tudi tebe želja žene,
 Da, ko druge, serčni mir zgubiš.“

„Vem, da Jankota že dolgo ljubiš,
 Da si ravno skrivaš pred menoj;
 Ž njim sirota reč pač prazno snubiš,
 Ker ne sme on biti nikdar tvoj. —
 Ali si sovraštva pozabila,
 Ki naredil bil ga je prepír?
 Mar se rana je že zacelila,
 Ki ločila te od njega naj bi zmir.“

„Ah! o tem nikarte govoriti,
 Kar pozabljeno je davno že;
 Ali sin to mora pokoriti,
 Kar pregrešil nekđaj oče je?
 Starše moje že gomila krije,
 Ki pokorila tudi je prepír,
 Toraj sopet naj prijaznost sije,
 Spet med nami naj kraljuje mir.“

„Ti si otrok, misliš še otročje,
 Skušnje nemaš, ne poznaš ljudi;
 Vedi, vedi, da ljubezen moč je,
 Ki človeka moti, — oslepi.
 Spolnovati vestno staršev želje
 Bila je in bo otrók dolžnost,
 To je, kar jim dá za trud veselje,
 Kar v terpljenji pravo dá sladkost.“

„Spolni, kar je mamica želela,
 Preden je zatisnila oči;
 Spolni, da bo v grobu mir imela,
 Ker na zemlji ga imela ni. —
 Toraj pusti vse sedanje želje,
 Mlado ki premotijo serce;
 Želja staršev naj ti bo povelje,
 Oporoka zadnja naj bo vse.“

To živahno je izgovorila,
 Treslo v persih se ji je serce;
 Minka zraven nje se je solzila,
 Kaj storila reva bi, ne ve.
 Huje ko poprej se zdaj bojuje,
 Tak nesrečna bila ni nikdar;
 Pa čemu si nove želje snuje,
 Vzeta na veke ji je sreče žar.

Vendar v sercu dela si osnove,
 Kaj ljubezen strastna ne stori:
 Žalost, misli, bo sladkosti nove
 In življenje dala brez skerbi.
 Še ji je v spominu mati draga,
 Željo zadnjo v sercu dobro ve,
 Vendar meni, da ljubezen blaga
 Se nikomur vmakniti ne sme.

Serce tli ko goba, ko se vname,
 Več vkrotiti lahko se ne da;
 Ko ljubezni človek se navzame,
 Je ne spravi lahko iz serca.
 Pa čemu bi človek to zatiral,
 Kar nam Stvarnik sam je v persi dal?
 Kdo ljubezni prostor bi zapiral,
 Ki jo Bog je v sercu sam prižgal?

Kdor v življenji čutil ni bolezní,
 Zdravja dobro ceniti ne vé;
 Kdor okusil ni sadu ljubezni,
 Stvar celó mu prazna je serce.
 Le ljubezni tibe, skrivne želje,
 Drago ceniti serce učé;
 Takrat pa mu drago ni povelje,
 Še poznati ga celo ne sme.

Ni mogoče rožici cveteti,
 Ako solnčnih žarkov ne pozná;
 Deklici veselo ni živeti,
 Ako ji serce miru ne da.
 Le ko serčna se ji spolni želja,
 V persih vse se vnovič oživi,
 Zdaj ne išče si drugod veselja,
 Saj zdaj radost vse je, kar v uji tli.

Dolgo Minka je molčé sedela,
 Čakala, da se približa čas;
 Slabo lučica je že berlela,
 Nočnega mirú ni motil glas.
 Tihi sen je že prijazna krila
 Nad budenjem maternim razpel;
 S sabo v spanji je spregovorila,
 Kar je v bližnji cerkvi zvon zapel.

Urno Minka krasna k višku vstane,
 Ker bo skoraj, skoraj polnoči;
 Kakor skokonoga serna plane,
 Ki pred strelo lovčevó beži,
 Tak iz kočé ona je skočila,
 Da stori, kar ji veli serce.
 Zadnjič mamico je poljubila,
 Zadnjič vele stisnila roké.

Mirno stara mati dalje spava,
 Sladke sanje jo objemajo,
 Smeš na licu gerbavem igrava,
 Kakor mertvo v spanji je oko.
 Čisto ji nevarnost je neznana,
 Ki jo dela Minkina nji strast;
 Po osodi ni več za-njo zbrana,
 Da vkrotila serca bi oblast.

Že je kočo revno zapustila,
 Kjer prebila je mladosti dni,
 Kjer očeta, mater je zgubila;
 Upanja samo zgubila ni.
 Ko še upanja bi ne imela,
 Bil bi zanjo teža le ves svet,
 Več po sreči bi ne hrepenela,
 Prazna bi ji bila njena sled.

H križu je lesenemu prispela,
 Kjer molila večkrat je poprej;
 Rada urno dalje bi hitela,
 Noga pa ji ne pusti naprej.
 Še se enkrat ji mladost odgerne,
 Ko klečé poklanja zadnji dar,
 Prejšnjih dni spomin se v serce verne,
 Vendar ga spodi ljubezni žar:

„Sveča in nebes vladar premili,
 Slušaj me siroto, ki terpim,
 Žalosti, ah! skrivne se usmili,
 Mir podari mi, da oživim.
 Stori, da se spolnijo mi želje,
 Ki jih davno že serce goji;
 Stori, da se spremeni v veselje,
 Kar življenje mlado zdaj kali.“

„Saj nedolžno vedno sem živila,
Čisto bilo vedno je serce;
Čisto zmir ljubezen sem imela,
Čiste bile vsigdar so želje.
Čistost pa je tebi vedno draga,
Ker človeška prava je krepost;
Vseč ti tudi je ljubezen blaga,
Ker ji ptuja vsaka je slabost.“

„In ker vseč ti čista je ljubezen,
Vse dobiti upam, kar želim;
Upam, da ozdravil boš bolezen,
Ki jo v sercu mladem zdaj terpim.
Toraj, vsemogočni Bog! oj stori,
V vodi da zagledala ga bom;
Vsako negotovost s tem zamori,
Pridi, pridi žalosti v okom.“

„Zraven še odpusti, da poslušam
Glas, ki ga poslušati ne smem;
Damoči neskončne, skrivne skušam,
Ki prikrite revnim so ljudem.
Le serce je, ki me strastno silj,
Ker nemirno bilo je vsigdar;
Toraj se sirote, ki terpi, usmili,
In prižgi ji sročje svitli žar.“

To pred križem je klečé molila,
 In miru prosila tak zvestó;
 Luna ji v obraz je žarke lila,
 Ktera vatajala je za goró.
 Minka tako krasna ni še bila,
 Tako srečna še popred nikdar;
 Saj si svesta je, da bo dobila,
 Kar želi tak strastno, kmalo v dar.

Dolgo že v molitev utopljena,
 Zvesto ko zamaknjena klečí,
 Čaka, da priložnost zaželena,
 Da približa že se polnoči.
 Ni sirota dolgo več klečala,
 Biti jelo kladvo je ob zvon;
 Hitro se prekriža ter ustane,
 Strašno je okrog odmeval don.

Kakor blisk do Save je prispela,
 Straha se šibijo ji nogé;
 Da domá bi bila, je želela,
 Zraven kaj storiti je, ne vé.
 Mertva jo tišina hudo straši,
 Straši huje serčni jo vihar,
 Lastna senca skoraj jo oplasi,
 Sklep pa ne preplasi je nikdar.

Tik ob bregu mali čoln zagleda,
 Za-se ga pripravil je brodar;
 Stopi vanj in pričakuje bleda,
 Da zasvetil iz vodè bi žar.
 Že počasi se je v stran nagnila,
 Kar začuje poznih podkvi pok;
 Kakor da ti le z očmi ternila,
 Stal pred njo je vitez, mož visok.

Kakor plaha serna zdaj kvišku skoči,
 Kakor ostreljena zakriči;
 Zapustile skoraj so jo moči,
 Kakor okamnena obstoji.
 Dalje več ne more, omahuje,
 Kar jo prime Vilko za roko;
 Omahljivo se iz rok mu ruje,
 On pa jo ogovori tako:

„Kaj prežebaš deklica tu zala!
 Kaj se s tem ukvarjaš, kar je laž?
 Hodi urno, bova v grad zjahala,
 Kjer veselje pravo bo brez vraž.
 Urno, urno dalje se ne mudi,
 Marveč stori voljna, kar želim;
 Roci moji uiti se ne trudi,
 Zdaj si moja, krepko te deržim.“

„In ko bi imela tud umreti,
 Se junaško ti branila bom;
 Hudo za-me bilo bi živeti,
 Ljubega zgubila bi in dom.“
 Reže strastno, ter se plaha stavi,
 Vendar on besed se ne zboji;
 Prime jo, besede več ne pravi,
 Urno jo na beleca posadi.

Zdaj konjiča tudi on zasede.
 Belec rezgetaje skoči v tir;
 Kakor burje piš vse dalje grede,
 Minka revna kje je li tvoj mir?
 K gradu sta mogočnemu dospela,
 Minki se ne trese več serce,
 Straha in skerbi je omedlela,
 Kaj se ž njo godi, že več ne vé.

Skokonogi belec tu obstane,
 Herska in s kopitom vdarja tla,
 Urno z grada zvesti sluga plane,
 Prime ga ter urno odsedla.
 Minka pa nikakor se ne gane,
 Vitezu celó se mertva zdi;
 Rahlo, skerbno v zgornje jo dvorane
 Nesti dvema slugoma veli.

Kmalu, kmalu v gradu vse miruje,
 Tiho začne biti krog in krog;
 Več si Minka praznih sanj ne snuje,
 Nje usmili se mogočni Bog!
 Daj ji zmago, Vsevladar premili,
 Daj ji srečo, serčni daj ji mir;
 Brani, brani jo v nevarni sili
 In odpri ji na nebo ozir.

Drugi spev.

Ve migljá na nebesu danica,
V ktero rad obrača vsak oko,
Ker je luči perve porodnica,
Znamnje, da je vzela noč slovo.
Vse v življenje se je prebudilo,
Rajska zarja oznanuje dan,
Skoraj solnce bode zasvetilo,
Ne stojé oblaci žarkom v bran.

Marsiktera danes si devica
Solze gorke briše iz oči,
Žalosti bledí mladostno lice,
Ker se upanje spolnilo ni.
Šle po vodi so goreče želje,
Potopila jih je črna noč,
Zginilo iz serca je veselje,
Ker ga žalosti zdaj tare moč.

Zdaj zastoj po upu se ozira,
 Zvezda sreče ji več ne blišči,
 Pokoj v persih mladih že umira,
 Tolažila skoraj za-ujo ni.
 „To je skrivna, čudna moč storila,
 Moč, ki se izmeriti ne da,
 Moč, ki ali vzame tolažila,
 Ali mnogobrojno jih podá.“

Tako danes ktera beseduje,
 Zraven obrekuje strašno noč,
 Bridko djanje krivo obžaluje,
 Skrivno s tem tolaži serčno moč.
 Vendar vsaka misli vse ostraži,
 Da nadležni ne pozvé jih svet;
 Zraven pa se verno še tolaži,
 Da se vernil svet večer bo spet.

Skerbno ljubico mladenec gleda,
 Pa besedice ne govori;
 Zdi se plaha mu, boječa, bleđa,
 Radovednosti oko gorí.
 Mnogo, mnogo serc dans urno bije,
 Želje se celó dans spremené;
 Prejšnje sanje drug spomin pokrije,
 Da se strašniše spet ponové.

V mislih čudnih tudi Janko vstane,
 Tesno vse se mu krog srca zdi,
 Urniše ko kdaj dans kvišku plane,
 Ter dolžnost opravljat berž hiti.
 Starši so dolžnost mu izročili,
 Da prevažal je ljudi skerbno;
 Neumoren bil je v vsaki sili,
 Oporoka sveta mu je to.

Ni ustrašil se viharne sile,
 Kteri se udá mogočni hrast;
 Niso ga povodnje premotile,
 V roci čez-nje je imel oblast.
 Kot nevihtam ljutim siva skala
 Stal valovom groznim zmir je v bran;
 Moč mu vedno je pogum dajala,
 Strah pa bil mu vedno je neznan.

Tudi danes ga ni zapustilo,
 Česar si je sam bil vedno svest,
 Le srce ni danes mirno bilo,
 Vendar nič mu ne očita vest.
 Čudne vmes so sanje ga motile,
 Kterih zabiti ne more več;
 Čisto tožnega so ga storile,
 Ogenj v sercu vnele so goreč.

Vidil je v nesreči Minko drago,
 Zdihljej čul je v strašnih sanjah vroč,
 Jokalo je v sili deklice blago,
 Njega klicalo je na pomoč.
 Milo ga, premilo je prosila,
 Proti njemu stegala roké;
 Bridko revica se je solzila —
 Njemu bilo urno je serce.

Té ga motijo nesrečne sanje,
 Žalost serce mlado mu navda,
 Skerbno misli trepetaje na-nje,
 Ne bežijo več mu iz serca.
 Kakor da bi se poprej mu zdelo,
 Da ga čaka, kar pač mislil ni;
 Kakor da bi serce ne hotelo,
 K Savi iti danes se boji.

Že ob bregu mirne reke hodi,
 Vse je tiho, le valovi se podé,
 Solnčni žarki vidijo se v vodi,
 Ki na nebu komaj še žaré,
 Šijejo v obraz Ivanov zali,
 Z njimi vjame černo se oko,
 Lepo so podobo obsijali,
 Ki obrnjena je na nebo.

Vsemogočnega v molitvi prosí,
 Sklenjene pobožno so roké;
 Zdaj ko angel mir po svetu trosí,
 Misli mu izročá in željé.
 Prosi, da bi blagovolil milo,
 Da prevažal srečno bi ljudi,
 Se povelje staršev bi spolnilo,
 Ki jih davno več na zemlji ni.

Vzlasti pa se spomni Minke svoje,
 Prosi, da bi jo ohranil Bog!
 Da bi ji olajšal vsake boje,
 Da bi varoval jo vseh nadlog. —
 Ko molitev dokončá pobožno,
 Stopí v čoln, pri bregu ki sloni,
 Vedno mu je serce še otožno,
 Vedno v njem olajšanja še ni.

Tu, oj čuda! perstan zlat zagleda,
 Ki ne more biti mu neznan,
 Lica mu postajajo bolj bleđa,
 Plane kvišku strašnih strasti gnan.
 „Križan Bog! to perstan tvoj je, dragal!
 Ki ti ga bil jaz sem nekđaj dal;
 Kje pa je podoba tvoja blaga?
 Nisem oj! zastonj nocoj se bal.“

Reče ter v obupu 'z čolna plane,
 Strašnih misli in terpljenja gnan,
 Žalost v sercu mu bridkostne rane
 Zbuja močno pervikrat na dan.
 „Če le sanje so, al je resnica,
 Perstan njen verjetno mi pové;
 On pové, da ljubljena devica
 Potopljena več ne ve za mé.“

To misleč dolžnost celó pozabi,
 Za prevažanje ga skerb več ni,
 Žalost ga od tihe Šave zvabi,
 Da do kočé Minkine hiti;
 Da pozvé, če laže misel grozna,
 Ki ustaja v persih strastno že,
 Če mu vsaka nada je prepozna,
 Če obupno bo za zmir serce.

Bled do kočé male prisopiha,
 Tolažila ni dobil tu več,
 Žalost starkina, otožna, tiha
 Vreže ga v serce ko oster meč.
 Zvedel vso nesrečo je gotovo,
 K Šavi se nesrečen verne spet,
 Da z marljivostjo in trudom novo
 V vodi išče Minke, deklic cvet.

Ščolnom malim skerbno vse prebrodi,
 Vse preišče, vendar Minke — ni;
 Le obličje lastno vidi v vodi,
 Minke pa nikjer ne zasledi.
 Tak do mraka terdega se trudi,
 Lastno išče dušo in serce,
 Krepki ne omagajo mu udi,
 Vendar v noči prazen k domu gré.

Kakor blisk se znaša govorica,
 Vsa okolica nesrečo zve,
 Da zgubljena revna je devica,
 Janko sam le misliti ne sme.
 Res da je za svet za zmir zgubljena,
 Da tolažbe ji nikake ni,
 Vendar se ločitev zaželena,
 Smert se ji približala še ni.

Ko se zjutraj v gradu je zbudila,
 Meni, da ukanja jo okó,
 Ker je slabo, slabo le pomnila,
 Kar godilo se zvečer je ž njo.
 Strah in groza toraj jo presine,
 Ko se vitez ji približa spet;
 Vsaka nada ji iz serca zgine,
 Zdaj v težavo bode ji ves svet.

„Bodi zdrava, deklica premila!
 Jo priliznjeno ogovori,
 V mojem gradu se ne boš solzila,
 Tu ne boš imela več skerbi.
 Kar ugledaš tukaj, vse bo tvoje,
 Če pokloniš svoje mi serce;
 Ako spolniš male želje moje,
 Vedno bodem živel le za te.“

„Ti si zora mojega življenja,
 Zvezda si, ki ne beži nikdar;
 Zraven tebe ne poznam terpljenja,
 Ti ljubezni moje si oltar.
 Bodi toraj moja, deva krasna!
 Ker te ljubim strastno in zvestó,
 Bodi sreče zvezdica mi jasna,
 Ker si vnela moje že okó.“

„Drug ne more te tako ljubiti,
 Toraj mene brani se nikar;
 Kar vtegnulo bi ti drago biti,
 Vse ti bodem rad poklonil v dar;
 Le da me nekoliko vsaj ljubiš,
 Da od todi si več ne želiš,
 Da v ljubezni družega ne snubiš,
 In le z mano za naprej živiš.“

Tak hinavsko jo je ogovoril,
 Ona mu odgovora ne da;
 Zadnje upanje ji je zamoril,
 Solza gorka ji v očéh igra.
 Kar je skerbno pravil, ni umela,
 Praznih ji besed ni tudi mar;
 Naglo smert si je skrivé želela,
 To najboljši bil bi za-njo dar.

Dolgo sterno ji v obličje gleda,
 Pričakuje, da spregovori,
 Lica mu serditosti so bleda,
 Komaj jezo v sebi še tišči.
 Vendar upati še ne preneha,
 Razodeva čutja ji serca;
 V zapeljivosti se ne upeha, —
 Sreče prejšnje ji nazaj ne da.

Pravi ji, da je ljubezen kríva,
 Da odpeljal jo je s silo v grad,
 Da želela je to misel živa,
 Da serce občuti sreče slad.
 Terdi, da bi ž njo veselje zgubil,
 Ki življenja tir mu osladi,
 Da le njo bo vedno serčno ljubil,
 Ker le za njo mu serce gori.

Tako jo preskerbno pregovarja,
 Ona pa se vkaniti ne da;
 Da si tudi zvito jo prevarja,
 Pa prevaril ji ne bo serca.
 Prazne so besede ji njegove,
 To že lice žalostno pové.
 Prazne dela zvito si osnove,
 Upati od nje on nič ne smé.

Ves serdit je slednjič kviško skočil,
 Ker opravil, kar je želel, ni;
 Ji žugaje se od nje je ločil,
 Ji veleval, da se spokori;
 Da pomisli, kaj ji je storiti,
 Kaj velevala ji sedaj dolžnost,
 Da naj neha terdovratna biti,
 Ako hoče sreče, ne bridkost.

„Raje žalost, kakor tukaj srečo“
 Tiho v sercu misli preskerbno,
 „Raje rane s sužnostjo skelečo,
 Raje smert in pozabljivost ž njo.
 Druzemu zvestost sem obljubila,
 Njega vedno le ljubila bom,
 Njemu mlado sem serce 'zročila,
 Da bi prišla žalosti v okom.“

V taci h mislih dan za dnevom mine,
 Vitezu se hrabro stavi v bran;
 S tem tolaži serca bolečine,
 Žalost s tem tolaži dan na dan.
 Zraven v prejšnje čase se ozira,
 Ko še žalosti poznala ni;
 Sreča po spominu ji izvira,
 Ko spominja se nekdanjih dni.

Janko ji v spomin najraje hodi,
 Saj ga ljubi ko popred zvestó;
 Vidi ga, kako po Savi brodi,
 Kak ozira bridko se za njo.
 Zdi še v spanji se ji, da ga vidi,
 Da v prijazne gleda mu oči;
 Tiho zdiha: „Čas je, pridi, pridi,
 Ker po tebi želja hrepení.“

Kar prerada misli, je resnica;
 Le pri nji njegovo je serce.
 Ko na nebu zamigljá danica,
 Ga že k Savi zvabijo željé.
 Tam preišče skerbno vse kotiče,
 Da bi prišel kdaj na pravo sled;
 Druge na pomoč preskerbno skličé,
 Zmir pa vrača sam se h kočí bled.

Tiho v sercu skrivno žalost nosi,
 Vse je zgubil ž njo, kar je imel,
 Tolažila od Bogá ne prosi,
 Mir na veke mu je ž njo ušel.
 V žalosti nesrečen životari,
 Le ljubezen v njem ne vgasne več;
 To življenja strašni so prevari,
 Ko na veke dni je sreča preč.

Zima v žalosti tako preide,
 In natora spet ozeleni;
 Srečna pomlad lahnokrila pride,
 Vse življenja spet se veseli.
 Pevke so iz juga priletele,
 Sopet krasne pesmice pojó;
 Vse stvari so vnovič oživele,
 Žalosti ne vgléda več okó.

Minka v sercu je, ko prej je bila,
 Čas ji misli nič spremenil ni;
 Lice le je žalost premenila,
 Krasno, prej rúdeče zdaj — bleđi.
 Vendar sije prejšnja še lepota,
 Prejšnja še oči je modrih moč,
 Prejšnja je telesa še krasota,
 Nič ni sužnosti še vzela noč.

Duša njena pa čez vse je bila,
 Še čistejša kakor solnčni žar,
 Ni je stvar na svetu oskrunila,
 Bil brez madeža je sveti dar.
 Veličastno jo je to storilo,
 Bila je nadzemeljske moči,
 Viteza celó je to ganilo,
 Vendar sanj nadležnih ne pusti.

Skerbno misli, dan na dan prevdarja,
 Svetovati sam si več ne ve;
 Z dobrim jo in hudim pregovarja,
 Vendar se ne gane ji serce.
 Vse poskusil je zvijače svoje,
 Delal terdo je, trinoško ž njo,
 Zgubljeval zastonj je prazne boje,
 Pregovoril je nikdar ne bo.

Spomlad se je davno poslovila,
 Leto urno h koncu že beži;
 Jesen skoraj bode nastopila,
 Ki donese, kar spomlad zredi.
 Ali tudi ona kmalu zgine,
 Bliža žalostni se zimski čas;
 Čudna misel vsacega prešine,
 Ki turoben v sebi sklepa glas.

Zunaj že vihraje burja brije,
 Zadnje listje piha raz dreves;
 Tiha noč ravnine prazne krije,
 Mirno je po krogu čez in čez.
 Minka sopet viteza poslušā,
 Ki ji skerbno k sercu govori,
 Ker jo spet pregovoriti skuša,
 Pazno ga takó ogovori:

„Vedno sem se vas do zdaj branila,
 Ker mi je velevalo serce,
 Ker me vest tako je zmir učila,
 Me takó učile so želje,
 Silite me resno, vas ljubiti
 K zvezi vedni dati vam rokē;
 Če takó po Bogu mora biti,
 Braniti se človek več ne sme.“

„Želje vaše rada bom spolnila,
 Prošnji se ustavljala ne bom,
 Vse kar drago vam je, bom storila,
 Prišla s tem prepiru bom v okom.
 To samó mi zvesto obljubite,
 Zadnje, kar serce poprej želi:
 K Savi sveti me večer peljite,
 Da se v persih dvom mi umiri.“

„Ako v vodi vas oko ugleda,
 Vam obljudim vaša biti zmir,
 Priča naj mi lunica bo bleđa,
 Ki kazala nama bođe tir.“
 Rad obljudi željo ji spolniti,
 Zadovoljnega se dela ji;
 Saj tako ne more mu uiti,
 Misli prazne so, ki jih goji.

To ji zaželeni mir je dalo,
 Ni nadlegoval je Vilko več,
 Zdaj je solnce sreče posijalo,
 Up se ji je spet odkril cveteč.
 Urniše so tekli dnevi kratki,
 Kar približa sveti se večer;
 V nji zbudijo se občutki sladki,
 Mirna v sercu mladem je brez mer.

Djanje pretehtaje je sklenila,
 Kar velevalo ji je serce;
 Da bo srečo pravo s tem dobila,
 Mirna vest na tanko ji pove. —
 Urno sveti se večer napravi,
 Ko ž njo iti Vilko ji veli;
 Ž njim k dereči Savi se odpravi,
 Da obljudo zvesto ji zverši.

Janko spavati nocoj ne more,
 Prejšnja rana strastno se zbudi,
 Toraj serce boga brez upora,
 K Savi potolažit ga hiti.
 Ondi Minke svoje se spominja,
 Ki mu bila je na zemlji vse;
 Solza se po licu mu utrinja,
 Vse je zgubil, le spomina ne.

To edino daja mu veselje,
 To samo ga srečnega stori,
 To mu potolaži vsake želje,
 Ki nesrečno jih serce zbudi. —
 Hoja ga iz misli je zdramila,
 Bila Minka je in Vilko ž njo;
 Ta prikazen ga je oplašila,
 Vendar vprè prederzno v njo oko.

Prišla sta oba molcé do Save,
 Vitezu se že serce smeji;
 Vse zastonj, si misli, so priprave,
 Ni mogoče več uiti ti.
 Ona se ozre še po planjavi,
 Prosto dihne, sveti se oko;
 Tiho vse po prazni je naravi,
 Zadnjikrat ozré se na nebo.

Bila krasna je, ko limbar bleda,
 Janko straha, čuda ostermi;
 Ko jo iz zakotja bolj pogleda,
 Stopa čudne groze v lica kri.
 Ali laž je, ali je resnica,
 Lastno mu oko prav ne pové;
 Ali Minka bleda je devica,
 Ali sanja, skoraj več ne ve.

V tesni čolnici mirno je stopila:
 „Janko! zvezda moja to si ti,
 Komur bila vse sem obljubila,
 Te ljubila sem do konca dni.“
 Reče ter v valove čiste plane,
 Žalo voda tiha zašumljá; — —
 Vilko kakor okamnel obstane,
 Oster, grozen glas predrami ga.

Bil je Janko, ki njo rešit skoči,
 Ko vertinec jo je ljut požerl;
 Glas njegov germi po čerhi noči,
 Straha bi se vitez raje vderl. —
 Mertvo truplo iz vodè izleče,
 Zdaj morivca kaznoval bi rad,
 Ali on pred njim več ne trepeče,
 Varoval ga skoro bode grad.

„Pri ljubezni ti prisegam zvesto,
 Minka moja, duša in serce!
 Da te bodem maščeval nevesto,
 Da pripravil njemu bom gorje;
 Njemu, ki te je umoril zlobno,
 In je v sercu mojem serd unel;
 Ki življenje storil mi turobno,
 In mi srečo je največjo vzel.“

Ona več prisege ni umela,
 Žalost ji njegova znana ni;
 Duša v druge kroje je hitela,
 Truplo mrtvo več ne govori.
 Vendar priča sterne so pečine,
 Kar prisegel ljubi je zvestó;
 One od doline do doline,
 Kar govoril krepko je, nesó.

Tretji spev.

Več na nebu zvezde ne gorijo,
Sveti dan je že napočil spet,
Dans zvonovi tužno se glasijo,
Minko spremljajo na drugi svet.
Na mertvaški so jo oder djali,
Lepše še neveste bilo ni;
Smehljeji na licu so kazali,
Da drugod se duša veseli.

Vštric so mater staro položili,
Ktero vzel sinočni je večer,
Dnevi so jo tužni umorili,
Jo nesrečno delali brez mer.
Ni imela pravega veselja,
Kar zgubilo Minko je serce:
Zadnja se spolnila ji je želja,
Združena v nebesih ž njo je že.

Vso okolico je osupnilo,
 Strašna vsacemu se zgodba zdi;
 Kaj se čudnega je pripetilo,
 Od vasi nemudno v vas hiti.
 Serca so junaške se grozile,
 Maščevanja klicale z neba,
 Krotke so po zgubi se solzile,
 Solza lajša žalosti serca.

Zadnjikrat zvonovi zazvonijo,
 Po planjavi žalost še nesó;
 Tak otožno, žalo se glasijo,
 Da pretaka solzice oko.
 Sivolasi mašnik bilje poje,
 Množica obdaja ga klečé;
 Vsakdo strinja z njim molitve svoje,
 Ž njim pošilja vsak v nebo željé.

Že so zemlji truplo izročili,
 Djali so jo zraven matere,
 V grob so jo izdihljeji spremili,
 Ki rodé jih serca ranjene.
 „Requiem aeternam dona ei“,
 Starček še častiti govori; —
 Zdaj na družega življenja meji
 Se z izvoljenimi veseli.

Že končano kratko je življenje,
 Bila ptuja vsaka mu sladkost,
 Ž njim končano bridko je terpljenje,
 Ki donášala ga je mladost.
 V zemlji človek truda se oddahne,
 Vsacih se oddahne bolečin; —
 Pa ljubezen čista ne usahne,
 Duša v sebi hrani ji spomin.

Zvesto Janko sreče se spominja,
 Ki tak zgodaj vzela je slovo,
 Rad z izdihljeji molitev strinja
 In pošilja k Minki jo v nebo.
 Še pri Minki so goreče želje,
 Nje pozabiti ne more več;
 Ona daja mu ko prej veselje,
 Rad zahaja k nji na grob cveteč.

Zraven pa dolžnosti ne pozabi,
 Zdaj opravlja jo ko prej skerbno;
 Zgodaj želja ga že k Savi zvabi,
 Vse spominja ondi ga na njo.
 Tu življenje mlado je sklenila,
 Mlado še, pa polno bolečin;
 Njega s tem v obupu je pustila,
 Naklonila mu, da je terpin.

Le spomin ga mili osrečuje,
 Lajša bol mu, celi mu sercé;
 V zvesti ga ljubezni uterjuje
 Perstan, ki je drag spomin od nje.
 Ko pogleda ga, se mu dozdeva,
 Da besedic čuje sladki vir,
 Da serce mu Minka spet ogreva,
 Daja sopet nepopisljiv mir.

„Ljubi me, ko sem te jaz ljubila,
 Naj ljubezen čista zmir gori,
 Naj bi ona te na me spomnila,
 Da ostaneš zvest do konca dni.“
 To mu perstan, drag spomin veleva,
 Srečnega ga v sercu dela zmir;
 Meni, da ga nagovarja deva,
 Da odpert mu je v nebo ozir.

Dan za dnevom urno v večnost mine,
 Dalje časa se kolo verti;
 Še pred nami je in sopet zgine,
 Le spomin za sabo še pusti.
 Vsako bitje mu je zmir pokorno,
 Preobrazi s svojo ga močjo;
 Vse stvari spreminja neumorno,
 Kolikor jih vidi tu oko.

Tudi človek se mu ne ustavi,
 On je cele zemlje gospodar;
 Tukaj bridko reže, ondi zdravi,
 Moč tu daja, tam pogin spet v dar.
 Temu vzame blagi dar, življenje,
 Da ga družemu spet podeli;
 Tu poklanja žalost, tam terpljenje,
 Spet drugod veselja se znebi.

Jankotu pa serca ne ozdravi,
 Njemu žalosti ne premeni,
 Njemu rada drevi se kot davi
 Tiho skrita žalost ponovi.
 Tretje že je leto zdaj minulo,
 Da zgubilo Minko je serce,
 Da se cvetje nade je osulo,
 Vendar še o sreči nič ne vé.

Lej! kak bridko glavo tu podpira,
 Žalost mu na licu je samó,
 Kak v valove mirne se ozira,
 Ki požerli so mu bili njo.
 Zdaj prisego prejšnje se spominja,
 Opustiti skoraj je ne sme;
 Misel v misel skerbno, varno strinja,
 Za naklep pa pravi še ne ve.

Za prisego še vedô doline,
 Reka je še pozabila ni,
 Vsacemu jo pravijo planine,
 V Jankotu pa še najbolje tli.
 Kar je Minki mertvi bil obljubil,
 Kaže dan na dan mu še oko;
 Naj bi zraven tud življenje zgubil,
 Pa prisegi zvest ostal le bo.

Čuj! iz sanj ga nekaj je zbudilo,
 Ali solnce je, ki tak žarí?
 Mar je ono v hipu posvetilo,
 Da se lesketajo mu oči?
 Ni ne solnce, strašni so kresovi,
 Ki po hribih svitlo zdaj goré;
 V znamnje vam, Slovenije sinovi!
 Da v deželi Turčini so že.

Svitli žar vidivši kvišku skoči,
 Nova v persih zbuja se mu moč;
 Niso zanj izdihljeji ne vroči,
 Saj sovraži ptujstva černo noč.
 Radostno po hribih se ozira,
 Kodar vglada ogenj le okó;
 Saj odtod dežele moč izvira,
 To je boja opomin samo.

Čisto znamenje ga je premenilo,
 Ogenj ljut mu šviga iz oči,
 To mu vneto je serce ganilo,
 Kot zamaknjen gleda in sterani.
 V hipu misel čudna ga prešine,
 Ki ga prerojenega stori;
 Spomnil se prisega je edine,
 V sreči te besede govori:

„Ha! tu pravi čas je maščevanja,
 Zdaj prisega se izpolni naj;
 Nihče mi zameril ne bo djanja,
 Saj sovraži vse ga od nekdanj,
 Dans trinog! ti dan poslednji teče,
 Slednjič te obsija solnčni žar;
 Zadnjič hudodelstev vest te peče,
 Pekla te ne bude več nikdar.“

„Ti mi up na svetu si zamoril,
 Minko si umoril mi trinog!
 To vernivši tudi jaz bom storil,
 Duše tvoje se usmili Bog.
 Preden v boju kterega še ranim,
 Padel ti pod mojo boš roko; —
 Smerti se potem tud jaz ne branim,
 Da le spolnjena prisega bo.“

„Minka, duša moja, serce blago!
 Zdaj siroto bom te maščeval;
 Zdaj dobil priložnost sem predrago,
 Tebi zvest vesti ne bom se bal.
 Djanje strašno je, pa je pravično,
 Ono je zvestobe prave znam;
 Nestorjeno bilo bi krivično,
 Pa storjeno je ljubezni plam.“

Serd pravičen zarudi mu lice,
 V sercu sklep se zvesti oglasi;
 Jasno je oko ko svit danice,
 Ko zvečer na nebu zažari.
 Mirna vest ničesar ne očita,
 Ne kali nikakor mu željá;
 Radost spet oživlja ga, prej skrita,
 Smeh na licu prej nezuan igra.

Bojaželjen dneva težko čaka,
 Ko spolnila se mu želja bo,
 Ptujá mu sedaj je misel vsaka,
 Maščevanje v persih je samó.
 Za slovo po hribih še pogleda,
 V tihem mraku vse pokojno spi;
 Dalje urno plava luna bleða,
 Janko pa le dneva si želi.

Boj v srcé mu žarke nove lije,
 Vnovič se uterne krasen žar,
 Nada zadnja svitlo mu posije,
 Srečo mu donša zadnjo v dar.
 V sreči klic junški ga predrami,
 Zdrami zvestih ga prijatlov roj.
 „Le na noge Janko! urno z nami,
 Tromba kliče vse sinove v boj.“

To prijatlov bile so besede,
 V persih mu ognjeno je srcé,
 Zbrane vidi upapolne čede,
 Kdo o zmagi dvomiti še sme?
 Hrepenenja vsem oči plantijo,
 Vsak je za domovja blagor vnet;
 Pesmi bojne v koru se glasijo,
 Krasni se slovenski stresa svet.

Ena misel vsacega navdaja,
 Ki jo zbuja sužnosti spomin,
 Ki Slovence s serčnostjo napaja,
 Ta sovražnikov je ljut pogin.
 Turška moč se zgruditi že mora,
 Že predolgo Krajna se solzi,
 Kdor prestal bi sužnost brez upora,
 Ni slovenske, jake ni kervi.

Hrabrost vsem se na obrazu bere,
 Hudo, težko je samó slovó,
 Vendar misel žalost vso podere,
 Da se skoraj vse vernilo bo.
 Sin očetu poljubuje lice,
 Sestrica od brata loči se,
 Ljubice pretakajo solzice,
 Trese se jim v persih serčice.

Janko v stran zamišljen gleda,
 Kdo poslovil se od njega bo?
 Nima brata, sestre, ne soseda,
 Ljubico mu vzelo je nebó. —
 Oče v zemlji hladni že počiva,
 Kjer dóbi serce človeško mir;
 Dobro mater mu gomila kriva,
 Torej mu je na nebo ozir.

Tromba slednjič se okrog razlega,
 Zdaj ločitvi je potekel čas;
 Roka skerbna v roko več ne sega,
 Za odhod vелеva močen glas.
 Vilko vodi čedico zmagavno,
 Ki sovraži ga pravičen vsak;
 Zgubil je pri vsih ljubezen davno,
 Pri bogastvu gol je siromak.

V solncu krasna sveti se zastava,
 Veličasten je orožja blisk;
 V boj junake spremlja prejšnja slava,
 Po dolini se razlega vrisk.
 Hitro hodijo naprej brez mira,
 Saj jih težko čaka Herbart že,
 On, ki pri Turjaku trume zbira,
 Ki sovražnikov se ne bojé.

Pred Turjak dospé vesela čeda,
 Bije v persih vsacemu serce,
 Ko prijatle, brate tu zagleda,
 Ktere ene vežejo željé.
 Herbart po domače jih pozdravi;
 Herbart vsih junakov prvi up,
 Krepké jim besede živo pravi,
 Ki so za sovražnika le strup.

Kmalu vince sladko vse pobrati,
 Kreпка jih beseda uplanti;
 Nič veselja še nocoj ne krati,
 Vendar vsak o boju govori.
 Saj je blizo Paša že z Bošnjaki,
 Blizo ž njimi je kervavi boj,
 Vendar se jih ne bojé junaki,
 Ž njimi se poskusili bi koj.

Lepa zarja ni še zasvetila,
 Kar začuje se sovražni hrum;
 Tromba v bitvo glasno je budila,
 „Zdaj junaki! zdaj velja pogum!“
 Rekši zbral je Herbart hrabre svoje,
 Da ustavi se nevihti v bran;
 Vgleda že sovražnikove roje,
 Boj kervavi bo pozdravil dan.

Truma je sovražna brez števila,
 Komaj da pregleda je oko,
 Vendar ni kerdela osupnila,
 Ki ga Herbart vodi preskerbnó.
 Zdaj je bitvi strašno znamenje dano,
 Krik in vrisk po krogu se glasi;
 Vname boj se, klanje oj! neznano,
 V curkih goraka se razteka kri.

Janko v verstah prvih se bojuje,
 Sveti se navdušenja okó;
 Stokanja sovražnikov ne čuje,
 Zmaga mu na sercu je samó.
 Tu se zraven njega vitez zgrudi,
 Kteremu obljubil smert je bil;
 Oslabeli so v telesu udi,
 Potok je rudeč iz njega lil.

Blížala se mu je smert nemila,
 Ali Janko pravo ima sercé;
 Roka ga njegova je rešila,
 Ko pretil mu zadnji meč je že.
 Nesel ga iz bitve je kervave,
 Nesel, kamor več ne sega meč,
 V roke varno ga izročil prave,
 Kjer kraljuje mir samo cveteč.

Dá roké mu Vilko oslabele,
 Odpušcanja prosi slab ga glas;
 Prejšnje leta spet so oživele,
 Hodi mu v spomin nekdanji čas.
 Rad vse krivde prejšnje bi popravil,
 Ki nesreče bile vse so vir;
 Rad skeleče rane bi ozdravil,
 Sebi rad in Janku dal bi mir.

On ničesa mu ne očituje,
 Roko v odpušcanje mu podá;
 „Tak' sovražnik, lej! se tvoj maščuje,
 In v očéh mu solza zaigra.
 „Minka, dobro serce! ne zameri,
 Da obljubo spolnil sem takó;
 Pa saj to po moji pravi veri
 Bilo pravo, dobro je samó.“

To je maščevanje blago bilo,
 Maščevanje, ki možá slavi;
 To krivici bilo je plačilo,
 Maščevanja blažjega več ni.
 Dal morivcu je življenje drago,
 Zročil ga v zavetje je zvestó;
 V odpusčanje dal je roko blago,
 In se vernil v bitvo spet serčno.

Truma, da-si hrabra, skoraj peša,
 Manjšajo sovražne jo moči;
 Vsak prijatla skoraj že pogreša,
 Pa sovražnikov le konca ni.
 Nova zopet se moritev vname,
 Janko z novo seka spet močjo; —
 Kar omahovati Turek jame,
 Zmaga skoraj nam dobljena bo.

Dolgo se sovražna truma stavi,
 Slednjič berzo zmagana beži;
 Zmagovenčan Herbart v častni slavi
 S svojimi se sreče veseli.
 Množica hvaležne himne poje,
 Ni slovenska zemlja sužnja več;
 Kdor ji daroval moči je svoje,
 Sveti danes danek mu cveteč.

Vgašajo si z vinom sladkim žejo,
 Radosti povsod se čuje šum.
 „Že velja“ po bratovsko pijejo,
 Le slovo konča veseli hrum.
 Že o drugi svitlojasni zori
 Je v domačem kraju Janko spet;
 Zvon je ravno pel: memento mori;
 Vilko se je selil v drugi svet.

Živel Janko leto je za letom,
 Trikrat še se hrabro bojeval;
 Ni sprijazniti se mogel s svetom,
 Ker mu sreče prave ni bil dal.
 Hodil je najraje na gomilo,
 Na gomilo, kjer serce leži,
 Ki mu toliko je naklonilo
 Žalosti, solz gorkih in skerbi.

Saj le njo je s strastnim srcem ljubil,
 Ki je bila deklie lepih kras;
 Ž njo veselje je in srečo zgubil,
 Ran skelečih ni zacelil čas.
 Ž njo se združiti so bile želje,
 Ktere rad je v sercu zmir gojil;
 Te mu delale so še veselje,
 Saj bridkosti mnogo je užil.

Bil uže je starček sivolasi,
 Vendar Minke le pozabil ni;
 Prejšnji le v spominu so mu časi,
 Vedno le po nji še hrepeni. —
 Ni stvari, da bi ga kdaj zmotila,
 Da gomile bi ne obiskal;
 Ona ga je srečnega storila,
 Ni noči se, ne nevihte zbal.

Vendar vsakokrat na grob zahaja
 Še najraje, ko je svet' večer,
 Takrat v persih ves spomin ustaja,
 Ki podaja mu sladkost brez mer.
 Sveti mu večer veselje zlati,
 Dasi strašne spomne ga noči;
 Radost z žalostjo noč ta pobrati,
 Srečno žalostno serce stori.

Zadnjič vest ga v tih kraj posili,
 Križ objema Minkin in kleči,
 Svet' večer obhaja na gomili, —
 Žalo kladvo bije polnoči.
 Zadnji se izdihljej lahno čuje,
 Križ oklene, černe zemlje cvet; —
 Sveti dan zvon žalo oznanuje:
 „Janko blagi je zapustil svet.“